

Léva és Vidéke

TARSADALMI, SZEPIRODALMI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETESI ARAK:

Egész évre 8 korona.
Fel évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.

Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő

THURNER JÓZSEF.

(Torbágyi)

Szerkesztőség: Kossuth Lajos-utca. 167. sz.

Kiadóhivatal: Kazinczy-utca és Főter sarkán.

Előfizetések és hirdetések felvetetnek a kiadóhivatalban.

Dicső, nagy ünnep! Ezredévek
Se rontják meg szépségedet:
Te benned jutott diadalra
Az áldó emberszeretet!
Te vagy az elvetett mag, eszme
Kikelésének ünnepe,
Napfény, melylyel a sűrke égbolt
S a föld minden zúga tele.

Munkás, kit rabigába görnyeszt
Királyok királya — a bér:
Egyedüli megváltójában
Te benned hisz, benned remél:
Rabnak, koldusnak, éhezőnek,
Ki jólétet sohase lát:
Te deríted föl boldogságát,
Szabadulása hajnalát.

Te vagy a rügy, virág a fákon,
Kétségeink között vigasz:

Feltámadásunk hirdetője,
Hitünk, a mely való igaz:
Mehalt a Krisztus, eltemették
S bár zsoldos sereg állta ott:
Vallása szerteszállt világgá,
A nagy halott feltámadott!

S az emberszeretet mezében
Ott jár a zsarnokok között,
Tanítva kint, gyönyör-megosztást,
Igérvé több több örömet,
Bénéz hozzánk is békejoggal
És lelkileg velünk marad.
Vágyunk, reményünk, küzködésünk
Vele bizton sikert arat.

Üdvözlégy óh, megjavulásunk,
Emelkedésünk ünnepe:
Cselekedd meg, hogy az egész föld
Testvérekkel legyen tele!
Nyomor, rangtrágy, vagyonkülömbőség
Ne pusztítsa a népeket:
Üdvözlégy eszmék, béke napja,
Szent, örök emberszeretet!

Dura Máté.

Husvét ünnepén.

Elkövetkezett a hét, amikor legyőzött a gonosz és elfoglalta uralmát a jó. A virágvasárnapi ünneplést szomorú napok követik. Az istenember nehéz kínos szenvedése, Golgotán történt kimulása.

Majdnem kétezer év előtt történt mindez, és az emberiség lelkiéletébe mégis öröm gyűlik a megváltó születése napján és mély ború ül kedélyére a nagyhét eljöttkor. Mélységes borongás, a szívek s lelkek gyásza odaviszi az embert az oltárok lépcsőibe, hogy forró imában ismerje be a maga bűnös, halandó mívtoltát s még nagyobb hállal fohászkodjék a Mindenhatóhoz, aki szent fiának keserves kínszenvedésével váltotta meg az emberiséget.

És a keresztrefeszítés szomorú, megrendítő ténye után világosság derengett abban a misztikus ködvilágban, amely a korlátolt emberi elmét fogva tartotta.

TÁRCA.

A baba hadnagy.

Folytatás.

— Szegény teremtés, gondolta magában Duceika, kényelmetlenül érzi magát; mert tudja hogy a méltóságos asszonyoknak születniök kell. Szánta azt az asszonyt és becsülte a barátját, aki nem érezte vele alantas származását. Ő maga sem adott sokat méltóságára. Hisz egyszer ő is majd elvett egy szegény gépirónót.

A csendet az ezredesné törte meg, aki megcsuszott valamin.

— No nézze csak . . . köszönöm. Adja a karját!

Igy mentek tovább a virágok, és orgona bokrok között kanyargó utakon. Egyikük sem szállott; csak szivták az édes, az álomba ringató esti levegőt. Amor virágillatos, balzsamos leheletét . . .

Egy kis hidon kellett átmenniök; egy keskeny patakon vitt át, ami bokrok alatt,

buja zöld pázsit között esillogott átlátszó vizével. A tetején meg-megesobbant olykor valami.

Ez a mi pisztrángosunk, magyarázta a főispánné, és hogy megnézzék kedvenceit, fölé hajolt.

És ekkor Duceika úgy érezte; mintha az ezredesné jobban magához szorítaná a karját, Csakugyan . . .

Lassan mintegy önkívületben, egymáshoz húzódtak; érintették egymást . . . Ducei hadnagy hátra vetette a fejét, az ezredesné pedig az a derék szép asszony, föléje hajolt. Kezeibe vette a baba fejét és — megcsókolta.

Mire a főispánné fölegyenesedett, a baba hadnagy már illő távolban volt az ezredesnével és ezentúl sűrűbben méltóságosította, mint azelőtt. Ha kissé mámoros volt is a kis hadnagy, de tudta mit csinál. Aztán meg egy esők, egy ilyen boros pezsgős est után még el nem kapta. Mégis szólalt atyáskodó hangon.

— Talán nagyon is távol jöttünk.

— En is azt hiszem, vélte az ezredesné.

A háziasszony visszafordult. Epen jókor, mert a kastély felül hallatszott már a főispán hangja.

— Holgyeim! Holgyeim!

Megyünk, megyünk! — felelte az asszony, és előre sietett a férje elé. Az ezredesné is elbontakozott Ducei hadnagytól, de előbb megszorította a kezét.

— Mindent magára bízik édes grófnom. Halkan mondta, és Ducei gróf lehorgasztott fövel ment mellette. Elgondolkozott; miként is jutottak ennyire?

Nem jó vége lesz; csak más volna az asszony, és nem az ezredesének a felesége.

Odabent csak akkor kezdődött az élet, mikor a cigány is beköszöntött, búsrító muzsikájával. Milyen mások lettek az emberek a zené hallatára; még az öregek is elhagyták a pikétszalt, és betódultak a nagyterembe.

Az ezredesné egyre álmodozóbb lett. A baba-hadnagy pedig sorra járta a holgyeket és udvarolt nyakra-főre. Ezzel akart tüntetni az ezredesné szerelmé ellen. Nem ismerte ezt az asszonyt.

Azt hitte, így kiábrándul; eszlódott! Furesa az asszony sziv. Furesább portéka még a lányokénál is. Nehéz lángra gyújtani de aztán ha ég; lángol olthatatlanul. Örökös a tüze, nem úgy mint emezeké; szalmaláng.

Husvétünnepekre

tékban kaphatók: Schulcz Ignác

a legszebb szentképek, imakönyvek és képes-levelezőlapok a legnagyobb választékban kaphatók: Schulcz Ignác könyvkereskedésében, Léván.

Ez a feltámadás napján történt, amikor akadálytalanul kigyúlt, magasra lángolt a hit szöveteke s fényével bevilágította a lélek sötétjét. Ez a szövetnek világít azóta szakadatlanul, fényét nem volt képes erőtlenné tenni a meghasonlás szelme.

A feltámadás nagy ünnepén a gondolkodó emberi ész megáll az isteni hatalom utólérhetlen nagysága előtt; nem töpreng a megtörtént csoda felett, de hisz, erős hittel, — bizalommal.

Az emberi társadalom kebelében az utóbbi időkben egyre jobban terjed a vallástalanság, mely szülő anyja a bűnök. Majd itt, majd ott visz véghez az Istentől elfordult ember égbekiáltó bűnt, mert zsenge gyermekiségében nem oltották belé a hitet, az istenfélelmet. A törvény a maga rideg szigorúságával csak törvény marad, melytől fél ugyan a bűnös halandó, de csak addig, amíg azt kijátszani nem tanulja. Igen szomorú valóság ez: mert erre építi a gonosz az ő erős várát, hogy romlásba vigye az emberiséget.

A feltámadás magasztos ünnepén nem felesleges dolog tehát elmélni a felett, hogy a vallástalanság terjedésének mily gátakat kellene szabni, ha a jövő nemzedéket a végleges erkölcsi elvadásztól megvédeni emberi kötelességnek véljük!

És itt ne azon tünődjünk, tervezünk, hogy szigorubb büntető törvényeket alkossunk az ember — embertársának, hanem azon, hogy Isten törvényei szerint tanuljon élni az emberiség!

A csecsemőt ne pálinkával tápláljuk anyatej helyett, az értelmi világában fejlődni kezdő gyermek ne Istenkáromló szavakat tanuljon tőlünk, hanem tanítsuk azt imádságra, istenfélelemre: ne vigyük magunkkal korezmába, mulatóhelyekre, hanem e helyett látogassuk vele az Isten házát. És ha gyermekeink vallásos nevelésben részesültek s lelkük kiművelődött, míg egyrésztől becsületes, tisztességes polgárai lesznek a hazának, másrésztől öregségünkben szerető támaszainkká fognak válni. Mert ma másként van. A gyermek vallásos nevelését a legtöbb szülő felesleges fáradságnak tartja s e helyett inkább az élet ezerféle csalfogására szereti megtanítani. És az így nevelt gyermek amikor felnő, legelsőbben szülőit játsza ki, később bántalmazza azokat, végezetül pedig az előregedett apa, anya keservesen tér meg Istenhez s könyörög, hogy rossz gyermekétől mentse meg.

A szent ünnepén nem mondhatunk mást a szülőknek mint azt: neveljék gyermekeiket vallásosságban, mert ez a hit forrása és alapja a földi, és földöntúli boldogságnak!

Vezekényi Zoltán.

Előfizetési felhívás.

Lapunk e hó elsejével a II. évfolyam második negyedébe lépett.

Az irányt, melyet követünk, újból ismertelnünk — hisszük, — nem szükséges. Olvasóink legjobban tudják, hogy mindenkor a megyei és vidéki közérdek a fejlődésnek, és a haladásnak vagyunk hívei s lapunk megújulásakor hirdettél programot ma is hisszük és valljuk.

olyan ismerős... Az a szótlansága pedig... mintha csak ő volna...

Mikor még kadét volt; Pesten lakott, és elment mindég a Korona-herceg-utcai kórházra. Akkor még nem igen nézték meg azok a szép, hidegen mosolygó, subogó, ruhájú asszonyok. Hanem egy vadaki még is megnézte. Egy barna, éjszemű leány, nagy on sietve járt az utcán; nem nézett volna se jobbra sem balra, csak ha a Kigyó-térre ért; ott kissé oldalt. Diszkrétén, szemérmesen, és ezt Dueika mindég észre vette. Ott volt mindég a szokott helyén.

A leány pontosan jött egy óra után, és szépen fogadta a sarkantyú pengését.

— Ezt a leányt kísérte Dueika egy fél évig, de mindég illő három-négy lépés távolságból. Kijárt utána a József-körútra feléig, aztán nyoma vesztett a leánynak. Kereste, de hiába, nem jött. Még elment rendszeren a Kigyó-térre, hanem a barna leány csak nem jött. Elkeseredett ekkor Dueika és megesküldött magának, hogy felkutatja és feleségül veszi azt a leányt; Nem bánja ha az szegény is, ha az uniformisába kerül is; elveszi.

Ez volt az első nyugtalanság, amit miatta érzett a szívében, és hogy eljárt az idő! hogy elfelejtette! valami gépirónó lehetett az a leány. Multkor kabát a feje az italtól, most pedig ettől a gondolkozástól...

Kiért a szabadba, és itt lekerült a rendszer utról a kertek alá. Tudta, hogy ma nem élvezetes a mosoly az arcán.

Reméljük, hogy az olvasó közönség törekvésünkben és nem csekély fáradsággal járó munkálkodásunkban hathatós módon pártolni fog.

Lapunk előfizetési ára:

Egész évre 8 kor.
Fél évre 4 "
Negyed évre 2 "

Egyes szám ára 16 fillér.

Léva 1900 április hó.

A kiadóhivatal. A szerkesztőség.

Szívem beszél.

Ha barna fejecskéd keblemen pihen
Hallod-e, érted-e mit beszél szívem?...
„Széles-e világon, a nagy ég alatt
Nincsen szegény ember, nálam boldogabb!”
— Kincsét, vagyont apám nem hagyott reám,
S létért harcolnom kell nap, nap után;
Ha pitymallik: én már gonddal ébredek
A vértől verejtékszem, mire este lett:
De azért mióta szívéd birhatom.
A király se dúsabb, mint én, angyalom,
Oh mert érzem, tudom „a nagy ég alatt
Nincsen szegény ember nálam boldogabb!”

Fleur.

H I R E K.

— Olvasóinknak és munkatársainknak a husvét napok küszöbén boldog ünnepeket kívánunk.

— A városi rendes közgyűlés, mely f. hó 10-ére volt kitűzve, 26 lévai iparos kérelme folytán — minthogy aznap Aranyos-Maróthra vásárra készültek elmaradt és a közgyűlés új határidejűl f. hó 17-ének d. u. 4 órája tűzött ki.

— Ministeri elismerés. Moldoványi Béla kir. mérnöknek, az ar-maróthi állam-építészeti hivatal főnökének, a bátonyi közüző-bányatelep volt vezetőjének ezen minőségben kifejtett szakszerű és ügybuzgó teljesítéseért a kereskedelemügyi miniszter kiváló elismerését fejezte ki.

— Hir a szomszédból. A hontmegyei szabadelvűpárt elnöke Schiller Antal kir. közjegyző s tisztéről lemondott. Helyét Majláth István földbírókossal, Barsvármegye

Mennél jobban mosolyogtak a többiek a kis hadnagra, annál inkább éledt az ezredesné szívében az érzés, ami féltékenységben égetőbb mint a gyehenna tüze.

Dueika ezt nem vette észre. Míg udvarolt, jobban megrészegette a szép szemek. Került, fordult egyszer csak kivette a cigány kezéből a hegedűt és valami esapongó nőtába kezdett. Ezért sokan gratuláltak neki; a főispánné is. Az ezredesné pedig, mikor senki nem hallotta így szóló hozzá!

— Maga kis szöke cigány.

Duei hadnagy csak három nap múlva jőzandott ki, ezen este után; és akkor megfogadta, hogy többé nem néz az ezredesének a feleségére.

— Hát már innen is hureokodjak? — ilyesmit kérdezett magától.

Letelt a maródi, és kezdődött ismét a szolgálat. Dueika reggelenként ismét kinyargalt a kiküriestől virtó rétek felé. A leánykák gödög most utána is hajoltak az ablakokból:

— Nini a baba-hadnagy! Régen nem láttuk.

Dueika nem is figyelt rájuk. Bántotta őtet valami. Az ezredesné? . . . Nem, nem az ezredesné; inkább a főispánné. . . . Olyan fureskát gondolt. Mintha a főispánnét már látta volna valahol. A hangja is, az arca is,

A kerítések alatt egyszerre ebesaholás és vadászkiált hangzott előtte. Mi ez? Talán vadászat? Vadászat volt csakugyan; az ezredesné tartotta.

Csuholó, fejrebukó ebfulka került egy kerítésen át, és nyomban rá egy délcég lovas asszony ugratott át sárga nemes paripájával.

Az ezredesné volt, remekül ugratott; Dueika meg volt meg volt lepve, mikor a kipirult arcát megpillantotta. Az pedig mikor meglátta; megállította lovát és bevárta.

— Ah! kis grófom már nem beteg, velem tart?

Duei hadnagy azt sem tudta mit felelt.

— Bizonytal, ha méltóságod megengedi.

— Igen, igen! csak jöjjön, mert az ebek már jó előre járnak.

Tudja! ez egyik legkedvesebb sportom. A férjem ellene van, de mindég megszokom. És csak így, mindég így megányosan. Nézzé! nézzé! valamit felverték az ebek.

Megfordította a lovát és ment. Szépen nemes tartással ülte paripáját. Dueikát pedig, — talán ő nem is akarta — mellette vitte a lova.

— Róka! róka! — ujongott a szép asszony, és újra egy sóvény felé tartott.

— Erre hadnagy úr, mert így eljűkbe kerülünk. Siessen, mert ha az irtásba kergetik, nem követhetjük a falkát.

A kis hadnagy követte, de mintegy félóra hájza után belátta az ezredesné, hogy már nem érhetik be az ismét irányt változtatott ebeket. Megálltak s öméltsága hara-

volt főispánjával töltötték be. Ennek következtében a honmegyei volt nemzeti párt tagjai beléptek a szabadelvű párt kebelébe.

— **Uj vizsgálóbíró.** Az igazságügyminiszter az arany-maróthi kir. törvényszék területére vizsgáló-bíróvá Lukács György törvényszéki bírót, állandó helyettesül pedig Dr. Gáll Homok Kálmán törvényszéki bírót rendelte ki.

— **Mútarlat Esztergomban.** A budapesti Bajza utcai festészeti mesteriskola szegény sorsu művészei javára egy budapesti művész-csoportból részvénytársaság alakult, mely az abszolút becsü műveket a vidéki városokban ideiglenes tárlatokon kiállítja és a képekkel közönségnek hozzáférhetővé teszi azokat. Ilyen tárlatot rendeztek most be Esztergomban a Magyar Király szállodában 8—10 napi időtartamra. A tárlat kedden nyílt meg és ingyenesen megtekinthető.

— **Kinevezés.** Fenyvessy Endre aranyos maróthi kir. törvényszéki aljegyző a pozsonyi m. kir. honvédelmi bizottsághoz gyakornokká lett kinevezve.

— **Kulisszák mögül.** X. úr nem tudván megélni fizetéséből (évenként még egyszer annyi adósságot esmált) hogy kopaszodó fejének végre nyugodalmas otthon szerzesen elhatározta, hogy a hétfejú sárkány anyósát is elveszi, ha annak pénze van. Hisz az oly könnyű dolog! Csak le kell mondani a bohó szív igazi vágyairól és a velünk született esztetikus izlésről. Punctum. Kínálkozott is csakhamar ilyen alkalom. X. úr jó ismerőse, egy asszonyka, ki a napokban Bécsbe rándult Z. bécsi kis asszonyt ajánlotta, kinek évi jövedelme kitesz vagy 20,000 koronát, árva leány s maga rendelkezik vagyona és keze fölött, és ami a fő hajlandó is volna egy jólelkű férfit, de csak jólelkűt urává teszi. Hát legyen — így gondolkodott X. úr és a közvetítő eljárást csakhamar megindították. Z. kisasszony X. úr arcépebe már is beléseretett és találkozást ohajtott hogy „jó lelkét” is megismerje. Elhatározták, hogy Y-nét az 6 kedves közvetítő barátját Párkány-Nánaig elkíséri, hol X. úrral találkozhatik. Oh fátum, oh 20,000 korona évi jövedelem oh Z. kisasszony! A középső csak szép volt de autul rutabab a két kísérő. Z. kisasszonyhoz képest a hétfejú sárkány anyósa Tündér Ilona volt. Kicsiny és görbe hátú, szorshaju és kidülledt szemű. Alborák ajku volt a holgy, a rótság megszemélyesítője. X. úr megkábult ényserenésétől. Nem kért belőle. És most szegény azon tóri a fejét, miképen lehetne a esabitó szirén büvköréből ép bírral megmenekülni, mert zavarában (biztosan csak a 20,000 ezer korona évi jövedelemre gondolt) olyasfélét rebegett, hogy 6 áll a kötélnek. Szegény tatár!

gosan csapkodta a feléje boruló akáéleveleket. — Ostoba kutyák! Ezek sem köszönik meg a mai ebédet.

— A róka volt a hibás, mondta szórakozottan Ducika.

— Hisz nyul volt, pattant fel az ezredsné, de csakhamar, mintha most jött volna eszébe, mosolyogva fordult a hadnagy felé: Nem látta jól grófoeskám, hanem mondja csak, mit álmodott a főispán névnapja után?

A kis hadnagy most kezdte csak észre venni miszerint ez modern Dianna, s róka híján szarvasra vadászik.

— Nem álmodtam semmit, épen semmit, csak a fejem fájt utána.

A szép asszony feléje vetette szeméinek tüzeit; ajaka körül furesa mosoly játszott, amittől Ducika szinte tehetetlenül megzavarodott. Később mégis erőt vett magán.

— Mondom nem álmodtam utána semmit; azt sem tudom mit esimáltam. Nem vagyok hozzá szokva, elszédített az a sok mindenféle. Az utolsó időben puritán életet folytattam . . . hiába nem tudom mit esimáltam.

Az ezredsné elkomolyodott. Ugylátszik megbánta a baba hadnagy . . .

Felre ismerte ezt a gyereket. Ő azt hitte; ez is tud szeretni; mert hisz az ő szíve úgy dobog, úgy ver . . .

— Folyt. köv. —

— **Magyar név.** A belügyminiszter megengedte, hogy Demény Károly kormobányai illetőségű posta- és táviró-tiszt, budapesti lakos vezetéknevét Devény-re, kisk. Reismann Mózes és Reismann Salamon garam-földi lakosok vezetéknevüket „Révész”-re változtathassák.

— **Kedvezmények a hazai iparnak.** A kereskedelemügyi miniszter 15885 sz. alatt kibocsátotta a hazai iparnak állami kedvezményekben való részesítéséről szóló 1899. évi XLIX. törvényeket és az erre vonatkozó végrehajtási utasítást. Megtudhatjuk ezekből, hogy az állam körülbelül 80—100 felsorolt célu gyárnak, vállalatnak, szövetkezeteknek és telepnek kedvezményt ad 15 évre, ha ezek a kedvezményeket az üzem megnyitása után 3 év alatt kérelmezik. A kedvezmények a következők: A már megadott házadó mentésen kívül felmentenek a kereset adó, közszégi pótdadó, ipar és kereskedelmi kamarai illeték és az általános jövedelmi pótdadó alól. A tartozékok megszerzése és átírásáért járó illetékek és közszégi díjak alól. Az illeték egyenérték alól, továbbá a gyárak felépítéséhez, felszereléséhez és berendezéséhez szükséges építési anyagokat az állami vasutakon önköltségek megtérítése mellett szállíthatnak. A törvényhatóságok, városok és községek oly újonnan létesítendő gyárakat és ipartelepüket is felmenthetik a törvényhatóságok, illetőleg községi adó alól, a melyek a jelen törvény rendelkezései alá nem esnek. A jelen törvény 1900. év január első napján lépett életbe.

— **Athelyezés.** A pénzügyminiszter Kún Arthur m. kir. állami végrehajtót a nagyszabeni kir. pénzügyigazgatóságtól a lévaihoz helyezte át.

— **Az ujoncozás eredménye.** Vármegyénk területén a sorozás befejeztetvén, eredménye a következő: Az aranyos-maróthi járásban 577 ujonc közül besoroztatott 101; az asszonyi járásban 272 közül 30; a verebélyi járásban 539 közül 151; Kormobányán 170 közül 11; a gr.-szent-kereszt-i járásban 659 közül 90; Ujbányán 101 közül 14; a lévai járásban 673 közül 173; és Léva városában 106 közül 22 hadköteles. Léván 10 önkéntes jelölt közül csak 2 vált be.

— **Csapj fel öcsem katonának!** . . . A Barsvármegyei közönsége által a honvéd főreáliskolánál és a Ludovika Akadémiánál egyúttal véleltetett és még be nem toltt alapítványi hely a soproni honvéd főreáliskola; évfolyamában az 1900/1901 tanév kezdetén fog betöltetni. Vármegyénk alispánja most pályázatot hirdet, hogy ezen alapítványi helyre csak oly ifjak pályázhathatnak, kik Barsvármegye területén bírnak községi illetőséggel, kik folyó évi szeptember hó 1-én 14 életkoruknál már elérték, de 16 életkoruknál még meg nem haladták, s kik a m. kir. honvédelmi miniszter úr által folyó évi március hó 17-én 20433 szám alatt kibocsátott „Pályázati Hirdetményben” előírt összes feltételeknek megfelelően képesek, mely „Pályázati Hirdetmény” a hivatalos örökben az alispáni hivatalban Ar. Maróthn betekinthező, s a kívánt felvilágosítások is ugyanott beszerezhetők. Az alapítványi helyet elnyerni ohajtottak kellően felszerelt pályázati kérvényüket tartoznak bezárólag folyó évi május hó 5-éig az alispánhoz benyújtani. Az ezen határidőn túl beérkező pályázatok figyelembe vételni nem fognak.

— **Eljegyzés.** Müller Kálmán m. á. v. tiszt Budapestről eljegyzte Werner Jakab verebélyi kereskedő leányát Tildát.

— **A lévai m. kir. postahivatal** tisztai személyzetében az elhvezéssel beállott üresedés változás által lett elintézte. Ugyanis Moravék József posta- és táviró-tiszt Budapestről és Francsek Mátvás segédtsízt Pozsonyból Lévára helyeztettek át.

— **Körjegyzők jutalmazása.** A pénzügyminiszter a lévai kir. pénzügyigazgatósághoz küldött leirat szerint a 1899. év folyamán a közadók behajtása körül tanúsított sikeres és ügybuzgó működésükért a következő körjegyzőket részesítette pénzjutalmakban: Fekets János nagyszőrő, Lipcsy Albin garam-szöllősi, és Görög Ferenc dobóberakaljai körjegyzőket 30—30 koronában, Brányik Vilmos esatai körjegyzőt 25 koronában.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Babus Esztergom. Névtelen levelekre nem válaszolunk. Vagy a kíváncsiságra legyen kisebb vagy a bizalmi nagyobb! **Ri Vr. Brávó** fiatalember, nagyon tetszik a küldemény. Legközelebb hozni fogjuk. És ha máskor is ily sikerült dolgot hozolj le, meg, maskor is szívesen látjuk. Tehát csak szorgalmasan! Ez önkéntes hasznára lesz, nekünk és olvasóinknak pedig élvezetet szerez. — **S D.** Köszönjük, sorát ejtjük. — **Lujza** A hosszas halgatód át nem lustaságnak — elfeledésnek tulajdonítottuk. A felhozott okok azonban meggyőzőek arról, hogy tévedésben voltunk. Szegényke! Mi osztóznak a bánatos virág fájdalmában és segítünk is szívesen, ha az módunkban állna. A Mindenható, ki világokat teremtett akkor adta erőpróbát végtelen tudásának, midőn a női szívet teremtette. A kicsinyiségben is oly subtilis női szív világokat hord méhében. Boldog az, ki e világok pályafutását igazgatni — boldogabb az, ki azok körforrását a maga életével összefűző lelkének üdvére felhasználni tudja. Ne legyen szomorú, ismerje meg önközlésben a világokat, be fogja látni, hogy fájdalom nélkül nincs igazi szerelem és viszont van sok öntesség abban a fájdalomban, mit szívünknek a szerelem okoz. — Boldog fűnepeket!

HIRDETÉSEK.

386 év.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közlirre teszi, hogy a lévai kir. járásbíróság 1899. évi V. 629/2 stb. számú végzése következtében Dr. Weisz, dr. Klein, dr. Kaszánik Hubert és dr. Novotny ügyvéd által képviselt Kohn Mór, Kohn Mihály, Simék Samu veje Dernekovits Sándor, javára Dukony Lajos, Révész Julius, Oláh Julius, ellen 1680 kor s jár erejéig 1899. évi decz. hó 16-án fogatósított kielégítési végrehajtás után le s felül foglalt és 900 koronára becsült garanti-malom teljes felszereléssel és vízhasználati joggal nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a lévai kir. járásbíróság 1899. évi V. 690/4 számú végzése folytán fenti kor. főkekövetelés s jár erejéig Nagy-Kálnán leendő eszközlésére 1900. évi ápril. hó 14-ik napjának delelőtti 8 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107 és 108. §-a értelmében közzéírtetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsaron adul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna ezen árverés az 1881. évi LX. t. c. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltek.

Kelt Léván, 1900. évi április hó 5-én.

Tonhaiser József,

kir. b. végrehajtó.

123. szám.

1900. év.

Malomberleti hirdetmény.

A besztercebányai püspökség tulajdonát képező, Barsvármegye Garam-szent-Kereszt községében fekvő és a püspöki parkon áthaladó, s Lutilla patak által hajtott három járatu vízimalom a f. év május hó 1-étől három, esetleg hat évre bérbé adatik.

Az eddigi bér 1170 korona volt; a bérlő a folyó évre a fennálló hiányok kijavítására 700 koronát készpénzben s a megfelelő anyagot kapja, melyért az előirt javítások általa eszközöndők.

Bővebb felvilágítással alólírt erdőmester minden hétké hétfőjén és esütőtkjén Garam-Szent-Kereszten a püspöki rezidenciában lévő gazdasági irodában mindenkor délelőtt 10 délután 12 óra között szolgál.

Tárgyalási végső határidő április hó 26-ának délutáni három órája, mikor is több elfogadható jelentkező esetében írásbeli ajánlattal egybekötött szóbeli árverés is fog a fenn említett helyen tartatni, melynél az ajánlattevők 117 korona övédekot letenni tartoznak.

Kelt Garam-Szent-Kereszten 1900. évi április 5-én. Besztercebányai püsp. uradalom képviselőtében:

Stiffel János
püsp. házigondnok.

Szekely György
püsp. erdőmester.

